

יום ג', ב' בטבת תשס"ה (14 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

היום, ב' בטבת, נר שביעי (iiiiii) לחנוכה; חנוכה שמח!!!!!!

על מגרש הגאווה הלאומית [המשך המאמר שמאתמול]:

תחומי היצירה לסוגיהם היו טבועים בחותם עמוק של התלהבות לאומית ושל שאיפה עזה להציג את סממני הריבונות החדשים לעיני העולם, בבחינת "הננו אומה במשפחת האומות".

בדיוק בנקודה זו התבלט מקומם של קהילת הספורטאים ושל ציבור חובבי הספורט, שקידמו את הכרזת העצמאות בהתלהבות רבה, כמי שעתידה לאפשר מפגשים אינטנסיביים בזירת הספורט הבינלאומית. הספורט, מטבע הדברים, לא עמד בראש סדר העדיפויות הלאומי בהשוואה לנושאים כגון ביטחון, יחסי חוץ, כלכלה, קליטת עלייה, התיישבות וחינוך. ראשי מערכת הספורט נהגו להתלונן תכופות על מחסור חמור בתקציבים, בציד ובמתקנים מתאימים.

עם זאת, המעורבות הרגשית של קהלים גדולים בשדה הספורט התגלתה כמשמעותית יותר מאדישותה היחסית של ההנהגה הפוליטית לנעשה בתחום זה. בעשור הראשון לקיומה של ישראל, שבו עוצבו מוסדות המדינה, דפוסי התרבות הפוליטית והיחסים בין קבוצות האוכלוסייה השונות, הפכו אירועי ספורט חשובים, שהשתתפו בהם נציגים ישראלים, למוקדי הזדהות לאומית גדולה. נציגי הספורט שלנו, על קומתם הזקופה, מדיהם, הדגל הכחול-לבן שבידיהם וההמנון הלאומי המתלווה להופעותיהם, הגשימו את כמיהתה של מדינה קטנה ומוקפת אויבים לבוא בשעריו של העולם הגדול ולהופיע על במת העולם בצד באי-כוחן של מדינות ותיקות ומבוססות.

בסתיו 1948, כ-4 חודשים לאחר הכרזת העצמאות, יצאה לחו"ל, בפעם הראשונה, נבחרת הכדורגל הלאומית של ישראל. למעשה, הרכבה של הנבחרת היה על טהרת חיילי צה"ל, שחלקם באו אל מחנה האימונים משדה הקרב. מסעם של הכדורגלנים לארצות הברית נועד לקדם את מפעליה של המגבית היהודית המאוחדת, ולבטא ידידות והכרת תודה כלפי העם האמריקאי, אך הוא גם נתפס כהזדמנות להבליט את היותה של החברה הישראלית מלוכדת ובעלת כוח עמידה. על-פי "המשקיף", ביטאונה של תנועת "חרות", דרש שר החוץ משה שרת משחקני הנבחרת "להפגין ראשית את הכוח היהודי, שנית את האחדות היהודית, ושלישית את הקשר האמיץ בינינו לבין יהדות הגולה." לקח שלושת ההפסדים שנחלו הכדורגלנים במעמד ראשון מסוגו היה, לדעת העיתון "דבר", "שהספורט אינו סתם משחק, כל-שכן כששם מדינת ישראל וצבאה מתנוסס עליו."

8 שנים יותר מאוחר, התקיים אחד מאירועי הספורט החשובים ביותר בתולדות המדינה - צמד משחקי הכדורגל בין הנבחרות הלאומיות של ישראל וברית-המועצות, במסגרת הטורניר הקדם-אולימפי. בשני המפגשים שהתקיימו ביולי 1956 נחלו הכדורגלנים מישראל הפסד - 5:0 במוסקבה, ו-2:1 ברמת-גן - אבל התוצאה הספורטיבית עמדה בצל המשמעויות הלאומיות הבולטות של התחרות הכפולה: יצירת המגע (הלא-שכיח בשטחים אחרים) עם נציגיה של מעצמת-העל הקומוניסטית, זריקת העידוד ליהדות הסובייטית הנרדפת, ובייחוד תחושת הליכוד שהקיפה מגזרים רבים בחברה הישראלית בתקופת המשחקים. המשורר נתן אלתרמן כתב ב"הטור השביעי", כי "בכל זאת השתלבו

"הפכת מספדי למחול לי, פיתחת שקי ותאזרני שמחה." [תהלים ל' 12]

מתוך פרק התהלים שאומרים בימי חנוכה

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחנוכה שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

יום ג', ב' בטבת תשס"ה (14 בדצמבר)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

גם הרהורי-סיפוק לאומיים [...] לאמור האל יודע מה צופן בו זה העם, ולאיה הפתעות
הוא מסוגל, ומה עשוי הוא להראות לנבחרות של יושבי חלד." {ההמשך, בע"ה, מחר}

"הפכת מספדי למחול לי, פיתחת שקי ותאזרני שמחה." [תהלים ל' 12]

מתוך פרק התהלים שאומרים בימי חנוכה

בשמחה ובטוב לבב, בתפילה ליום נעים וחנוכה שמח לכל בית ישראל!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל